

slag, der var forelagt i Fjor, at de overbebyrdede Kommuner under visse Omstændigheder kunde erholde Tilskud af Amtsfattiggassen, eventuelt af Amtsrepartitionsfonden. Denne Bestemmelse er udgaaet af dette Forslag, og dette anser jeg for et Tilbagekridt. Jeg finder, at det vilde være meget heldigt, om en saadan Bestemmelse ogsaa kunde blive optagen i dette Forslag; thi det er en Selvsølgje, at der er mange Kommuner, som fra gammel Tid under Tidernes Tryk have faaet en overordentlig stor Fattigbyrde, og det vilde være uretfærdigt, om de skulde vedblive at bære den, medens maasse en Kommune ved Siden af, som har været mere heldig stillet, kan være tildels fritagen for at bære nogen Fattigbyrde. Der kan være Kommuner, som støde op til hinanden, hvor der i den ene er blevet lignet 5 Gange saaa store Bidrag til Fattigvæsenet som i den anden. Der kan jo være mange Aarsager til, at en saadan Forskjellighed i Byrderne kan være til Stede. Jeg sætter f. Ex., at der i en Kommune findes et Par Herregaarde, hvilket jo altid samler en Del Folk, og derved kommer der jo tidt en Del Fattigbyrde paa Kommunen; men naar det nu træffer sig saaledes, at Eierne af disse Gaarde ikke bo i Kommunen, komme de ikke til at svare nogen Formueskat til Kommunen, og derved gaar Kommunen glip af det Bidrag, den derfor burde have, medens den faar en overordentlig stor Byrde gennem Forsørgelsen af de Folk, som fra disse Gaarde komme paa Fattigvæsenet. Noget Saadant kunde ganske vist udjævnes ved en mellemkommunal Beskatningslov, hvis en saadan kunde forelægges; men jeg tror ogsaa, at det burde udjævnes en Del derved, at de overbebyrdede Kommuner i visse Tilfælde fik Tilskud af Amtet. Byrden vilde derved blive mere ligelig fordelt, uden at der er nogen Fare forbunden dermed. — Hermed skal jeg slutte disse Udtalelser. Der er jo mange ærede Talere, som have udtalt sig om dette Lovforslag, og de have anført, hvad jeg videre kunde have at sige, saa at jeg ikke skal opholde det ærede Thing længere, men blot udtale, at jeg ligesom andre Medlemmer haaber, at vi skulle komme til en Overenskomst i denne Sag, til en heldig Ordning af dette Forhold, og med Onsket herom skal jeg slutte.

G. Petersen: Jeg har glædet mig over at høre de Udtalelser, der ere fremkomne med Hensyn til § 12; thi om jeg end anser den for i Principet at være rigtig, tror jeg dog, at den saa at sige er uigjennemførlig i Praxis og vil volde en hel Del Ubehagelighed, navnlig i Familienlivet. Naar den ærede Indenrigsminister i sit Forsvar for den yttrede, at dette Bud kun vilde ramme dem, der vare tilstrækkelig rige, ligger deri for mig allerede en Antydning af, at det kan være meget stærk Lovl. underkastet, hvem der kan betegnes

som tilstrækkelig rig og hvem ikke. Jeg vil derfor meget anbefale, at man ikke vedtager denne Paragraf. Det er ganske vist, at man har Exempler, og det endda ikke saa faa Exempler paa, at det inderlige og kjerlige Forhold, som skulde være tilstede, ikke findes selv blandt Personer, som have tilstrækkelig Raad til at forsørge dem, de ere moralisk forpligtede til at forsørge; men jeg tror, at man snarere maa overlade saadanne Personer til den offentlige Foragt istedetfor at sætte bestemte Regler i saa Henseende. Jeg skal hermed forlade dette Punkt. — Det er blevet forsvaret, at Opholdskommunen skulde være Forsørgelsesstedet; men jeg tror, at dette er en farlig Sag, og det har glædet mig at høre, at ogsaa en stor Del Talere har udtalt sig derimod. En af de Grunde, jeg har imod, at Opholdskommunen skulde være den, der forsørge den Trængende, er den, at man paa den Maade sætter en Slags Præmie for den mindre heldige Forsørgelse, idet de Kommuner, som forsørge paa en god Maade, meget let derved ville blive overbebyrdede. De, der trænge til Forsørgelse, ville søge at komme bort fra de Steber, hvor de vilde blive strengt behandlede, for at henvende sig til de Kommuner, hvor de vide, at de faae det godt. Det er denne Frygt, jeg nærer med Hensyn til Fasttættelsen af Opholdsstedet som Forsørgelsessted, og den samme Frygt nærer jeg for Fasttættelsen af, at et altfor kort Ophold skal give Forsørgelsesret. Det glædede mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte sig imod den Anstuelse, der er gjort gjældende om, at der i saa Henseende skulde være en Kamp imellem Land og By. Jeg kan heller ikke betragte Forholdet saaledes. Man maa ikke glemme, at Landet efterhaanden bliver mere og mere befolket. Fabriker, Løgværker, Skibshyggerier o. s. v. opstaa ude omkring paa Landet og sørge derved Arbejderbefolkningen i ikke ubetydelig Grad, lige som ogsaa Jernveiene gjøre det Samme. Udfillige Landsbyers store Nærhed ved Kjøbstæderne medfører ogsaa, at en Del af Bybefolkningen bor paa Landet istedetfor i Kjøbstæderne. Saaledes har Svendborg kun to Minuters Gang til en Landsby og ikke faa Arbeidere bo derude. Jeg skal endvidere nævne Amager som et Sted, hvor Arbejderbefolkningen vist er meget talrig, medens de, som eie Fabrikkerne, ikke statte eller skylde det Allermindste til Kommunen derude. (Afbrydelse.)

Formanden: Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at føre forstyrrende Samtaler.

G. Petersen: Derimod kunde jeg snarere være tilbøjelig til at gaae noget længere op med Hensyn til Forsørgelsesrettens Erhvervelse end til 5 Mar. Jeg mener, at hele dette Spørgsmaal kun er begrundet paa Bestræbelser for at faae